

ใบงานที่ ๑ เรื่อง การอ่านนิทานพื้นบ้าน
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง นิทานอ่านสนุก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง การอ่านนิทานพื้นบ้าน
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านนิทานพื้นบ้านเรื่อง พิกุลทอง แล้วตอบคำถามตามหัวข้อที่กำหนดให้

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง

ตัวละครสำคัญ

.....
.....

สถานที่

.....
.....

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

.....
.....
.....

สรุปความรู้จากนิทานพื้นบ้าน

.....
.....
.....

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง พิกุลทอง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีหญิงสาวสวย คนหนึ่งชื่อว่า “พิกุล” กล่าวกันว่าเธอมีความสวยทั้งหน้าตาและมารยาท มารดาของเธอตายตั้งแต่ยังเล็ก เธอจึงได้รับการเลี้ยงดูจากแม่เลี้ยงซึ่งเธอเองก็มีลูกสาวคนหนึ่ง ชื่อว่า “มะลิ” แต่ก็โชคร้ายที่ว่าทั้งแม่เลี้ยงและลูกสาวของเธอนั้นเป็นคนใจร้าย ทั้งคู่จะบังคับให้พิกุลทำงานหนักทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่งหลังจากตำข้าวเสร็จแล้วพิกุลก็ออกไปตักน้ำที่ลำธารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก ในขณะที่เดินทางกลับ มีหญิงชราคนหนึ่งขอน้ำเธอดื่ม เธอนำน้ำให้หญิงชราและบอกให้เธอเอาน้ำไปอีกเพื่อจะได้ล้างหน้าและล้างตัวให้สดชื่น พิกุลบอกหญิงชราว่าไม่ต้องห่วงเพราะถ้าน้ำไม่พอเธอจะไปตักมาอีกหญิงชรายิ้มและกล่าวว่า “เธอนั้นนอกจากจะสวยแล้วยังใจดีอีกถึงแม้ว่าฉันจะดูยากจน และมอมแมมเธอก็ปฏิบัติกับฉันเป็นอย่างดี”

หลังจากกล่าวชื่นชมพิกุลแล้ว หญิงชรา也给พรวิเศษกับเธอ และด้วยอำนาจของพรวิเศษนี้จะทำให้ดอกพิกุลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอ เมื่อใดก็ตามที่เธอรู้สึกสงสารใครหรือสิ่งใดหลังจากหญิงชราให้พรวิเศษแก่พิกุลแล้วก็หายวับไปต่อหน้าต่อตาของเธอ พิกุลก็รู้ทันทีว่าแท้ที่จริงแล้วหญิงผู้นั้นเป็นนางฟ้าจำแลงมาให้พรวิเศษแก่ตน พิกุลทองที่กลับถึงบ้านซ้าก็ถูกแม่เลี้ยงดูว่าไปเถลไถลเพื่อหนีงาน เธอจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผู้เป็นแม่เลี้ยงฟังพร้อมกับเกิดความรู้สึกสงสารในขณะที่เล่าจึงทำให้ดอกพิกุลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอด้วย แม่เลี้ยงจอมละโมภก็เปลี่ยนอารมณ์จากโกรธเป็นละโมภในทันทีพร้อมกับตะครุบดอกพิกุลทองทั้งหมดไว้ ในขณะที่ปากก็สั่งให้พิกุลพูดต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อสนองความละโมภของเธอ

แม่เลี้ยงของพิกุลก็เก็บรวบรวมดอกพิกุลทองคำไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อนำไปขายและได้เงินมากมาย ชีวิตทุกคนตอนนี้ก็มีความสุขเป็นอย่างดี พิกุลเองก็ไม่ต้องทำงานหนักเหมือนแต่ก่อน แต่ก็ถูกบังคับให้พูดทั้งวันเพื่อให้ดอกพิกุลทองคำออกมาจากปากของเธอมาก ๆ นั่นเอง พิกุลทองอ่อนล้าไปกับการตอบสนองความละโมภของแม่เลี้ยง จนเกิดเจ็บคอและกลายเป็นคนเสียงแหบเสียงแห้งไปเลย เธอพูดไม่ได้ไประยะหนึ่ง อาการเช่นนี้ทำให้แม่เลี้ยงโมโหมาก ขึ้นจนถึงขั้นตบตีพิกุลเพื่อพยายามบังคับให้เธอพูด แต่พิกุลก็พูดไม่ได้แม้แต่คำเดียว

แม่เลี้ยงเองจึงตัดสินใจส่งมะลิไปทำตามอย่างพิกุลบ้าง มะลิถูกส่งไปยังสถานที่เดียวกับที่พิกุลบอกไว้แต่ว่าแทนที่จะได้พบกับหญิงชราที่กลับเป็นพบหญิงสาวสวยสวมเสื้อผ้างดงามยืนอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ หญิงสาวผู้นั้นขอน้ำมะลิดื่มแต่ด้วยความริษยามะลิแสดงอาการโกรธและคิดว่าหญิงผู้นั้นไม่ใช่ นางฟ้า เธอจึงปฏิเสธและใช้วาจาหยาบคายตำหนินางฟ้าจำแลง ดังนั้นนางฟ้าจึงสาปแช่งมะลิว่าเมื่อใดก็ตามที่เธอโกรธและพูดออกมา ก็จะมีหนอร่วงออกมาจากปากของเธอ เมื่อกลับมาถึงบ้านมะลิก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ผู้เป็นแม่ฟังและด้วยความโกรธขณะเล่าเรื่องนั้น ก็ทำให้บ้านทั้งหลัง

เต็มไปด้วยตัวหนอน ผู้เป็นแม่คิดว่าพิกุลอิจฉาลูกสาวของตน ดังนั้นจึงแกล้งบิดเบือนเรื่องที่เล่าจึงเป็นเหตุให้ลูกสาวของตนไม่ได้พบกับหญิงชรา แม่เลี้ยงจึงทุบตีพิกุลและไล่เธอออกจากบ้านไป

ด้วยความเสียใจพิกุลจึงท่องเที่ยวไปในป่าแต่เพียงลำพัง เธอเดินไปในทิศทางที่เจ้าชายซีม้าประสาธน์ไปกับข้าราชการผ่านมา เมื่อทอดพระเนตรเห็นสาวนั่งร้องไห้อยู่ตรงตามเรื่องราวความเป็นมาทั้งหมด ทันทีก็นึกถึงที่บริเวณนั้นก็เต็มไปด้วยดอกพิกุลทองคำ เจ้าชายดีพระทัยยิ่งนักจึงขอนางอภิเษกสมรสด้วย และหลังจากการอภิเษกสมรสทั้งสองพระองค์ก็ได้ขึ้นครองราชย์และปกครองเมืองของพระองค์ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา